

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/98/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4613010054
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4613010054.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a sudcov JUDr. Zity Matyóovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci proti obžalovanému Z.. J. D., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona a iný prečin, o odvolaní obžalovaného Z.. J. D. proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo 09.06.2014, sp. zn. 2T/28/2013, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 23.10.2014, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku s a odvolanie obžalovaného Z.. J. D. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný Z.. J. D. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona s použitím § 138 písmeno h/ Trestného zákona a prečinu neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

dňa 18.09.2011 približne o 00.30 hodine v obci W., okres W. ako vodič riadil osobné motorové vozidlo značky T. A. EČ TO-XXX BZ po štátnej ceste III. triedy číslo 49939 smerom na miestnu časť Kokošová rýchlosťou podľa znaleckého posúdenia najmenej 20 km za hodinu nesprávnou technikou jazdy bez rozsvietených stretávacích svetlometov, v dôsledku čoho za rodinným domom číslo 115 došlo k zrážke vozidla s chodcom - poškodeným H. O., idúcim tým istým smerom pri pravom okraji cesty a to pravou prednou časťou vozidla do zadnej časti jeho ľavej nohy a k následnému pádu poškodeného na vozovku cez pravé spätné zrkadlo vozidla, obžalovaný po zrážke s poškodeným chodcom vozidlo nezastavil a z miesta dopravnej nehody ušiel, pričom bezprostredne po dopravnej nehode v čase približne o 01.15 hodine dňa 18.09.2011 v mieste trvalého bydliska v obci W. 13 sa opakovane bez vážneho dôvodu odmietol príslušníkovi ORPZ ODI v Topoľčanoch npor. Y. X. podrobiť dychovej skúške, ako aj odberu krvi na zistenie prítomnosti použitého alkoholu, pričom javil známky, požitia alkoholu, poškodenému H. O. bolo podľa znaleckého posúdenia spôsobené zranenie - natrhnutie predného skríženého väzu ľavého kolena a roztrhnutie vnútorného bočného väzu ľavého kolena, ktoré si podľa vyjadrenia znalca z odboru zdravotníctva vyžaduje liečenie a s tým spojenú práceneschopnosť najmenej v trvaní 12 týždňov.

Uvedeným konaním porušil povinnosť vodiča uvedenú v ustanovení § 4 odsek 1 písmeno c/, písmeno e/, odsek 2 písmeno c/, § 32 odsek 1 Zákona NR SR č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v dôsledku čoho spôsobil vyplývajúce mu z ustanovenia § 137 odsek 2 písmeno c/ Zákona NR SR č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Za to mu bol podľa § 157 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona, za nezistenia poľahčujúcej okolnosti a zistenia priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písmeno h/ Trestného zákona a § 41 odsek 1 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody 2 roky a 6 mesiacov. Podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona a § 50 odsek 1 a § 51 odsek 1, 2 Trestného zákona mu bol výkon trestu podmienene odložený s uložením probačného dohľadu na skúšobnú dobu 3 roky. Súčasne podľa § 51 odsek 3 písmeno b/ Trestného zákona bolo obžalovanému uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok. Podľa § 61 odsek

1, odsek 2 Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na 4 roky.

Podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku boli poškodení H. O. a T. zdravotná poisťovňa a.s. so sídlom v U. s nárokmi na náhradu škody odkázaní na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku, v zákonnej 15-dňovej lehote odo dňa jeho oznámenia, podal odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu tým, že citoval ustanovenie § 119 odsek 2 a § 168 odsek 1 Trestného poriadku, vytkol súdu I. stupňa, že sa nevysporiadal s námietkami obhajoby v súvislosti so zákonnosťou použitia dôkazných prostriedkov súvisiacich s úkonmi príslušníkov polície v rodinnom dome rodičov jeho manželky, ku ktorým došlo dňa 18.09.2011 v čase okolo 01.15 hodine krátko po skutku. Súd I. stupňa a ani orgány činné v trestnom konaní nezisťovali, či úkony, o ktoré išlo, boli vykonané podľa Trestného poriadku alebo iného zákona a či bol pri ich vykonávaní dodržaný zákonný postup. Inak by museli dospieť k záveru, že ako dôkaz nemôže pre účely svojho rozhodnutia použiť čo bolo zistené zo svedeckých výpovedí svedkov W. a X. eventuálne svedka X., keďže vypovedajú priebehu úkonov, ktoré ako príslušníci polície nevykonali v súlade so zákonom. Nezákonnosť takto vykonaných dôkazov použitých pri rozhodovaní sa potom automaticky premieta aj do nezákonnosti vydaného rozhodnutia. Nenamieta závery znaleckého posudku znalca Z. avšak namietol, že znalec sa vyjadril k jeho výpovedi v inom postavení ako obvineného a je úplne neodôvodnený záver súdu, že týmito dôkazmi boli vyvrátené jeho tvrdenia ohľadne postoja poškodeného a svedka F. na vozovke v čase nehody, tak ako to popísal vo výpovedi obžalovaného na hlavnom pojednávaní. Ťažisková argumentácia súdu v odôvodnení rozsudku vo vzťahu k jeho obrane je preto mylná, keďže s ňou súd spochybňuje pravdivosť jeho výpovede, závery znaleckého posudku nielenže nespochybňujú vierohodnosť jeho výpovede, ale naopak spochybňujú priebeh nehody tak, ako ho popísal poškodený a v zhode s ním svedok F.. Znalec J. J. vylúčil, že by poškodený utrpel zranenia v dôsledku nárazu motorovým vozidlom zozadu do obidvoch nôh v oblasti predkolenia, ale k nárazu došlo iba do jeho ľavého kolena mierne šikmo zozadu a zo strany. Tento záver potvrdil aj znalec Z. F.. Vytkol súdu I. stupňa, že nekriticky prijal výpoveď poškodeného a svedka F., ktoré nielenže odporujú vykonaným dôkazom, ale aj logike. Na konanie vo vzťahu k poškodenému nemal motív, pretože vo vzájomnom fyzickom kontakte utrpel zranenia práve poškodený a teda to bol práve poškodený, ktorý mal dôvod na odvetu. Bolo preukázané, že miesto konfliktu opustil ako prvý, motorové vozidlo, do ktorého nasadol riadil smerom do miesta svojho bydliska a nemal žiadny dôvod predpokladať, že poškodený pôjde po ceste v smere jeho jazdy, teda opačným smerom, než býva on a najviac nepochopiteľne po vozovke mimo chodníka a po pravej strane, nie ľavej krajnici vozovky. Preto súd logicky a nepochybne správne neprijal verziu o úmyselnom ublížení na zdraví. Na druhej strane však nepochopiteľne uveril tvrdeniu poškodeného a svedka F., že vozidlo viedol bez zapnutých svetlometov a nepreveril jeho obranu, že ním vedené motorové vozidlo sa po naštartovaní automaticky rozsvieti stretávacími svetlami. Toto tvrdenie týchto dvoch svedkov je zjavne účelové. Poukazuje aj na ďalšie tvrdenia poškodeného, ktoré odporujú záverom znaleckého posudku Z. F., že vozidlo počul prudko vyštartovať križovatky z vedľajšej cesty, nestihol však zareagovať, keďže vozidlo do neho narazilo. Preto skutkový stav mal byť ustálený na základe jeho výpovede. Nijakým spôsobom nespochybňuje, že zranenie poškodeného je v príčinnej súvislosti s jeho konaním a ak nie sú splnené podmienky, aby jeho konanie mohlo byť posudzované ako nutná obrana, nenamieta ani to, že vzhľadom na skutočnosť, že v osobe poškodeného išlo o chodca, že sám neodhadol možné riziká, naplnil tak svojím konaním znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1 Trestného zákona. Vzhľadom na okolnosti nehody, najmä výrazné spoluzavinenie poškodeného, je presvedčený, že mu nie je možné pripísať porušenie dôležitej povinnosti uloženej podľa zákona a preto navrhol pominiť kvalifikáciu aj podľa odseku 2 tohto ustanovenia. Taktiež sa necíti vinným zo spáchania prečinu neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona, pretože aj keď nie je sporné, že po dopravnej nehode, na ktorú mal ako vodič účasť, neposkytol poškodenému pomoc, nebol naplnený znak skutkovej podstaty, že tak mohol urobiť bez nebezpečenstva pre seba alebo pre iného. Aj keď sa to do skutkovej vety žiadnym spôsobom nepremietlo, nie je základe vykonaného dokazovania sporné, že pred nehodou mal konflikt s poškodeným, ktorý vyústil do vzájomného fyzického útoku a tomuto predchádzalo napadnutiu jeho osoby svedkom F. a teda súd I. stupňa dospel k nesprávnemu záveru, že nemal nijaký dôvod obávať sa napadnutia zo strany svedka F.. V tejto súvislosti poukázal na to, v osobe svedka F. ide o osobu fyzicky zdatnú so sklonom k násilnému konaniu a preto sa v situácii, ku ktorej došlo tesne pred a po nehode, keď mohol dôvodne očakávať napadnutie zo strany dvoch osôb, je presvedčený, že pre neho existovalo reálne nebezpečenstvo, vzhľadom na existenciu ktorého nemôže

jeho konanie naplňať znaky prečinu neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona. Taktiež vytkol súdu I. stupňa, že mu nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno j/ Trestného zákona, čomu podľa súdu bránia napriek vedeniu riadneho života vo všetkých ďalších oblastiach jeho postihy pre viaceré dopravné priestupky. Takéto posudzovanie je polemické, pretože nevie zohľadniť niekedy priam priepastné rozdiely medzi vodičmi v počte odjazdených kilometrov a preto takéto posudzovanie v konečnom dôsledku porušuje zásadu rovnosti pred zákonom.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrval na písomných dôvodoch odvolania a navrhol po zrušení napadnutého rozsudku podľa § 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku uznať obžalovaného vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1 Trestného zákona a uložiť mu trest odňatia slobody podľa § 38 odsek 3 Trestného zákona za priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno j/ Trestného zákona na spodnej hranici upravenej trestnej sadzby a trest zákazu činnosti na dolnej hranici trestnej sadzby a súčasne oslobodiť obžalovaného spod obžaloby pre skutok právne posúdený ako prečin neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona.

Obžalovaný sa na verejnom zasadnutí pripojil k svojmu obhajcovi.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že súd I. stupňa správne zistil skutkový stav, správne právne posúdil konanie obžalovaného a trest uložený obžalovanému je primeraný a v súlade so zákonom. Navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Preskúmaním spisového materiálu krajský súd zistil, že v tomto konaní bol zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie, ktoré súd I. stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie. Pri vykonávaní dôkazov orgány činné v tomto konaní postupovali podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku.

Súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní pri vykonávaní dôkazov postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ako i ďalších ustanovení upravujúcich spôsob vykonávania dôkazov v trestnom konaní, pričom sa nedopustil žiadnych podstatných chýb, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozsudku v zmysle § 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku.

Svoje rozhodnutie súd I. stupňa primerane odôvodnil tak, ako mu to ukladajú príslušné ustanovenia Trestného poriadku, keď uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Stručne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel skutkové zistenia. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval pri posudzovaní jeho konania o otázke viny, pri ukladaní trestu a náhrade škody.

Krajský súd, rovnako ako súd I. stupňa, mal za nepochybne preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku popísaného vo výroku napadnutého rozsudku. Medzi konaním obžalovaného a vzniknutým následkom existuje príčinná súvislosť. Krajský súd sa stotožňuje so záverom súdu I. stupňa o preukázaní zavinenia obžalovaného, poukazujúc pri tom na výpovede svedkov, najmä svedka H. O., svedka F., závery znaleckých posudkov identifikovaných vo výroku napadnutého rozsudku a to vo vzťahu ku skutku, ktorým sa mal obžalovaný dopustiť prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1 Trestného zákona. Pokiaľ ide o kvalifikáciu konania obžalovaného, ktorým mal takýto čin spáchať závažnejším spôsobom konania a to porušením dôležitej povinnosti uloženej podľa zákona, t.j. že sa nevenoval plne vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, nedbal na zvýšenú opatrnosť voči chodcom a že viedol vozidlo v takom čase po požití alkoholu, keď sa alkohol mohol nachádzať v jeho organizme, krajský súd poukazuje taktiež na dôkazy vykonané súdom I. stupňa a to najmä na výpovede príslušníkov, ktorí vykonávali služobný zákrok bezprostredne po dopravnej nehode v mieste trvalého bydliska obžalovaného. Títo svedkovia zhodne na hlavnom pojednávaní uviedli, že obžalovaný bol zjavne bezprostredne po dopravnej nehode pod vplyvom alkoholu, čo bolo zrejmé vzhľadom na

jeho motoriku a celkové správanie, navyše sa odmietol podrobiť dychovej skúške na alkohol v krvi, čo korešponduje s výpoveďami svedkov, ktorí videli obžalovaného pred skutkom v miestnom pohostinstve požívať alkoholické nápoje. Z týchto výpovedí vo svojom súhrne aj krajský súd zistil, že možno mať bez dôvodných pochybností za preukázané, že obžalovaný v čase spáchania skutku viedol motorové vozidlo bezprostredne po požití alkoholu, resp. v čase, keď sa alkohol mohol nachádzať v jeho organizme. Správne nebolo konanie obžalovaného kvalifikované aj ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 odsek 1 Trestného zákona, keď tento predpokladá aj preukázanie konkrétneho stupňa alkoholu v krvi, avšak správne bolo zistené, že obžalovaný svojím konaním a to na základe vyššie popísaných dôkazov, porušil okrem ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno c/, písmeno e/ aj ustanovenie § 4 odsek 2 písmeno c/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a teda ako porušenie dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona. Sú správne zistenia súdu I. stupňa, že obžalovaný po tom, čo došlo k zrážke motorového vozidla ním vedeného s poškodeným H. O., vozidlo nezastavil a z miesta dopravnej nehody ušiel a správne konštatoval, že tak mohol urobiť bez nebezpečenstva pre seba alebo iného. Žiadnym z vykonaných dôkazov nebolo preukázané, že by obžalovanému tým, že by zastal po dopravnej nehode a presvedčil sa o stave poškodeného, prípadne zabezpečil privolanie rýchlej zdravotnej pomoci resp. minimálne, že by dopravnú nehodu nahlásil príslušníkom polície, hrozilo nejaké nebezpečenstvo. Aj tieto závery súdu I. stupňa majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Súd I. stupňa nepochybil, keď konanie obžalovaného právne kvalifikoval ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona s použitím § 138 písmeno h/ Trestného zákona a prečinu neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona a to z dôvodov uvedených v právnej vete napadnutého rozsudku. V napadnutom rozsudku súd I. stupňa náležite odôvodnil tak skutkové zistenia, ako i právnu kvalifikáciu konania obžalovaného a krajský súd, ktorý dospel k rovnakým vecným a právnym záverom, preto v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré si v plnom rozsahu osvojil.

Po preskúmaní výroku o treste uloženom obžalovanému napadnutým rozsudkom, krajský súd zistil, že súd I. stupňa pri určení druhu trestu, jeho výmery a účelu postupoval v súlade s kritériami uvedenými v § 34 odsek 1 - 5 Trestného zákona a tresty uložené obžalovanému preto aj krajský súd považoval za primerané a zodpovedajúce zákonu a preto krajský súd aj vo výroku o treste odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdom I. stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje a to aj čo do zistenia, že v prípade obžalovaného, vzhľadom na jeho správanie sa ako účastníka cestnej premávky, nemožno konštatovať, že by pred spáchaním skutku viedol riadny život.

Pretože krajský súd nezistil žiadne také zákonné dôvody uvedené v ustanovení § 321 písmeno a/ až e/ Trestného poriadku, ktoré by odôvodňovali akúkoľvek zmenu výroku o vine alebo výroku o treste odvolaním obžalovaného napadnutého rozsudku súdu I. stupňa v jeho prospech, odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať ďalší riadny opravný prostriedok.